

Posjet Ronjgima

Vijugavom cestom krećem iz Viškova prema malom selu Ronjgi koje čuva uspomene na poznatog skladatelja Ivana Matetića Ronjgova . Prije me baka često vodila tamo jer je sve do preuređenja stare kuće tu živjela njezina tetka pa je za to mjesto vežu lijepe uspomene.

S glavne ceste put se penje laganom uzbrdicom. Nekad je to bio uski kolni put, a sada je asfaltirana cesta. Uz rub još stoje ostatci starih suhozida kojima su bili ograđeni mali posjedi. Stari zidovi gromače odolijevaju vremenu stoljećima poput spomenika; posivjeli i obrasli lišajem skrivaju čarobni mozaik složenog kamenca. Taj su kamen iskopali djedovi kako bi oslobodili malo zemlje na škrtom tlu, a onda ga na leđima odnosili i slagali zidove. Svaki je kamen okupan u znoju. Uokolo raste šipražje , kržljavi buseni jasena i graba obavili korijenje oko kamena poput ruku kako bi se oduprli naletima bure. Između njih poneka lijeska, drijen i kleka što tamnomodre mirisne bobice skriva među gustim iglicama. Trava požutjela od prvih tragova jeseni šušljivo se njiše uz rub ceste.

Negdje pri vrhu uzbrdice već nazirem obrise mjesta. Svega nekoliko kuća pod brežuljkom, a na samom vrhu Matetićeve rodna kuća, mala katnica preuređena u muzej .Obuzima me neki osjećaj bliskosti s Matetićem ,kao da s vjetrom upravo dopiru zvuci njegove glazbe, ponikle iz naše starine.

U prizemlju kuće je restoran, a u dvorištu veliki prostor sa stolovima i drvenim klupama. Svake godine tu se održava „ Proljeće u Ronjgima“, manifestacija koja promiče čakavštinu i običaje našeg zavičaja. Skupi se mnoštvo djece iz škola s čakavskog područja pa se tu održavaju radionice: glazbene, literarne likovne...Mama mi je pokazala svoja priznanja koja je dobila za svoje pjesme, a ja sam krenula njenim stopama. Već dvaput sam nagrađena...Ponosna sam što i ja pomažem da Matetićevo dvorište, dugo tiho i pusto, barem nekoliko proljetnih dana u godini živi i odzvanja njegovim duhom.

Nekad se u tom dvorištu igrao mali Ivan ,dok su tu kokodakale kokoši, meketale koze i lajali psi. Pod drvenom nadstrešnicom, u samom kutu dvorišta, skrilo se kameno grlo šterne s urezanim tragovima lanca kojim se vjedrom izvlačila voda za piće. Pored šterne, na ulazu u dvorište, stoji stari dud koji je rastao zajedno s Ivanom. Često se vješao po njegovim granama i jeo slatke plodove. Najradije je sjedio na maloj kamenoj klupi „pod murvu“ .Tu se igrao, pisao i kasnije skladao svoju glazbu. Iako je kasnije živio i radio u Zagrebu, često bi posjetio rodnu kuću i murvu. To staro stablo volio je kao prijatelja. Kad je već bio nemoćan, rekao je bakinoj tetki kako bi volio još jednom sjesti pod murvu pa mirno umrijeti. Dud i sada raste i rodi slatke plodove, ali grane su mu već polomljene, a kora ispucana i na njoj se vide mnoge rane koje navješćuju skorou smrt starog stabla.

Stara kuća žmirka obnovljenim prozorima na kojima i sad stoje željezne rešetke. Siva, hrapava fasada prekriva nekad vidljive kamene kocke od kojih je kuća sazidana. Krov je obnovljen, ali crijep je već izgubio boju baš kao nekad dok je slušao čarobne zvuke Ronjgove glazbe. Masivne, drvene stepenice vode na kat do starih vrata, obnovljenih i zaključanih. Nekad su bila bez ključa, samo s kvakom i stanari se nisu zaključavali. Sada ta vrata čuvaju bogatu ostavštinu skladateljeva rukopisa, njegova originalna djela ,instrumente na kojima je svirao i sve uspomene na njega. Stara kuća, ponosna na svog Ivana, tuguje za velikanom, ali se i raduje jer Ronjgov živi u novim naraštajima.

Pogled preko dvorišta razlijeva se na brežuljke koje, poput valova, u daljini ograničava nebo. Sitni, krivudavi puteljci i cestice zmijoliko vijugaju između zaseoka i

sela. Posebnu ljepotu toj zelenoj idili daju sive stijene uzdižući svoja izbrazdana lica prema nebu pa se, milovane suncem i umivane kišom, suprotstavljaju vjetru. Dok me obavija miris jesenje svježine, misli mi lutaju u vrijeme kad su ovim krajem odzvanjale stare pjesme koje su „na debelo i na tanko“ pjevali umorni težaci u dugim večerima . Iako su nas kasnije povelili neki novi ritmovi, ipak sve je više nas koji njegujemo i uživamo u glazbi naših korijena . Vjerujem da će još mnoga srca zatreperiti kad ih Ronjgova glazba ponese i da će na tim korijenima procvasti naša budućnost jer „...naš kanat je lip
i dokle njega bude
će bit i nas..."

Mia Čop, 7.a